

НИНА БОЖИДАРОВА
ЦЕЛУНИ МЕ!

chitanka.info

Той бе затрупан от жени, купища жени — жени млади и нетолкова, красиви или само по своему интересни, блестящи или скромни, перверзни, искрени, добри, истерички... всякакви, наистина всякакви. Но винаги фатални, пагубни и изпепеляващо неотразими... омагьосващи го с поглед, или даже с жест, припряно дръпване от цигара, втъкната в изящно цигаре, механично завъртане на пръстен, отразил светлината на свещите, разсеяно разкопчаване на жартуер, нервно натискане на амбреаж с рязко сменяне от четвърта на втора...

Боже!

Да, всичко това бе в мисълта му, в плавното реене в прозрачната мараня, напълнила прашната му стая, в мечтанията край камината. В чашата вино, която следваше след бутилката уиски, в сънищата, кратки и болезнени, накъсани като проядени от молци тъкани покривала, някъде в зората на века... а истината... но кой се интересува от истината... изобщо за какво става дума, реалността му служеше само за отправна точка, за рехаво дъно, в което да захвърли ръждясалата котва на своята самотна лудост.

От своята задимена квартира той излизаше понякога, блуждаеше сам по улиците, когато го болеше главата от много книги, всичките напълнени с образи, образи на красиви и фатални жени, на самотни мъже, до един неразбрани и несправедливо отхвърлени, а в крайна сметка всички те, и мъжете, и жените, бяха винаги жертви, но на какво... на страстите, на случайностите, на любовта или омразата, или просто на Града, толкова отчужден и мръсен?

Градът наистина бе твърде суров, под прозаичните му подметки се разплискаше рядка кал, жени с ужасни дрехи тичаха към смрадни автобуси, вулгарно се кискаха по спирките и говореха страшни думи... и те бях жертви разбира се, но на нещо друго, на какво той не искаше да мисли.

Друго го интересуваеше, друго... къде, къде са онези, *онези*, с цигаретата и жартуерите, с пръстените, с жестовете, с диалога, о да, да не забравяме диалога... като от филмите, снимани на лента, от сър Орсън Уелс примерно... Къде са тези жени... И той се прибираше като наранено животно, което за пореден път се връща гладно, самотно и с възпалени рани...

Навън всеки поглед го раняваше, а за репликите да не говорим, „к'во зяпаш, бе дебил“, чуваше понякога зад себе си груб глас и гадно пошло хилене съпровождаше отчаяния му възпален поглед...

И той тичаше, тичаше, тичаше да се прибере далеч, далеч от тях, в мъглата на задимената си стая, сред алкохолните пари, книгите, в своя постоянен транс, по-жив от мерзката действителност зад почти непрозрачния от мръсотия прозорец... та кой ще мие сега прозорци... дойде веднъж Пепа, която чистеше у братовчед му, изпъната като струна, енергична, с бързи уверени движения, черна коса до кръста и куп звънящи златни гривни по тънките китки. Пепа не успя да стигне до миенето на прозорците, защото му зашлеви звънка плесница, не взе парите и си тръгна тряскайки вратата, даже си забрави в банята много еротичните гумени ръкавици в порочно лилав цвят. После братовчед му се обади да вдигне скандал, защото Пепа ги напуснала, сега къде ще намерят съвестна помощничка, толкова били свикнали с нея, как можел, да ги излага пред жената, три деца има, познават се от седем години... толкова ли нямало други жени около него... и да, той се замисли... естествено, други жени, но какви...

Той само я беше хванал за тънката китка, Пепа — искаше да звъннат гривните ѝ близо до ухото му, да преживее Маларме и неговата „Кармен“ отново, както някога в детството си, когато го чете за пръв път, докато учеше френски... но вместо това звънна рязката твърда длан на Пепа по бузата му... безобразие, каза рязко тя. Той само я беше попитал шепнешком иска ли да правят любов сега, тук, веднага, заради нея той ще смени чаршафите...

Хм.

Баровете бяха пълни. Жените се кискаха там, пошло, с ужасни червила по безформени устни, с огромни деколтета от които преливаще жълтовата плът.

Когато се вираше отблизо, струваще му се, че под макиажа, под прическите, под дрехите, взети назаем от улица „Сен Дени“, за краткото време на безвкусен карнавал... под всичко това ще се окажат безформени пъпчиви пубертетки, преяли мазни картофки в

макдоналдс. Боже, казваше си той и мислено се прекръстваше, бързо изпиваше уискито си на бара, без да чака ледът да се разтопи и отиваше в следващия.

Веднъж, случайно, се оказа пред някаква врата, която никога по-рано не бе забелязвал, а вътре имаше красиви хора, въздухът бе прозрачен, музиката тиха, хората почти безшумно разговаряха, никой не го поглеждаше. Той остана да наблюдава света наоколо и му ставаше все по-спокойно, все по-уютно.

Постепенно мястото се оживи, някакъв черен мъж свиреше на саксофон, красиво русо момиче пя, хората ръкопляскаха, вечерта минаваше неусетно, елегантни силуети сновяха около него, може би танцуваха...

Той приказва на френски със саксофониста, на руски с певицата и на английски с бармана. Животът му стори... като в книгите, с толкова открити възможности... Късно същата вечер забеляза красива жена до себе си, о, колко красива, колко съвършена, да ти спре дъхът... като току-що излязла от някоя книга... изтупала праха от косата си, опънала гънките на роклята... „Ако искаш си дръпни“, каза му жената и докато разбере какво става, тя вече му бе тикнала цигарето си, вероятно от кост, между устните, сладникава миризма на сено го залюля и проникна в тялото му, той погледна жената с учудване, „малко силен го навих, но нищо“, каза тя и смехът ѝ бе като перли, падащи от високо... Започна да вижда времето отчетливо, минутата се точеше дълго, изтъкана от многозначителни жестове, а той успяваше да ги разгледа, да живее в тях, да се гмурне и да излезе отново, всичко се случваше по един красив и много плавен начин, усети фините хладни пръсти на жената леко да се плъзгат по небръснатото му от няколко дни лице, тя му говореше, а сладката миризма на сено го олюляваше и постепенно до съзананието му достигаха думите ѝ: „у нас или у вас“... след няколко музикални фрази на заспиващия саксофон той осъзна смисъла им, и каза „да тръгваме“... и те се изкачваха, изкачваха, изкачваха и бяха заедно по безкрайните стъпала, талията ѝ бе тънка, ханшът стегнат, нейният ритъм бе неговият...

Най-сетне излязоха на улицата, тя изпусна ключовете и той ги взимаше дълго, дълго, стори му се, че ще настъпи утрото, докато той

вдигне тези ключове от мръсните павета под краката си, но не, то не настъпи. Третата кола, на която ги опита, се оказа подходящата и те седнаха в нея, и тя караше уверено и плавно, а той колебливо ѝ показваше пътя.

Тя озари с красотата си прашната му стая, нещата падаха от нея и като лъчи северно сияние прерязваха димната завеса на мрака, тук цигаре от кост, там пръстен, колие, диадема, рокля, обувки. Първо едната, а после втората, копчетата на жартиерите проблясваха и те със свой собствен живот, чорапите, и накрая тя самата, толкова изящна, че той затвори очи, не можеше да понесе тази красота, това мълчание, този транс със сламен вкус.

Жената се долепи до него и мирисът ѝ бе болезнено прекрасен, той проникваше в дробовете му, както бе проникнал и сладкият дъх на цигарата ѝ, прерязваше го в диафрагмата, избистряше мозъка му, и той усещаше вибрациите на вселената, през този аромат и през тази жена. Жената искаше да правят любов. А той не знаеше как. Просто се раждаше в този момент, в тази прегръдка, в този мирис на слама, на сапун, на пудра може би... раждаше се за първи път, на тази земя, където — сигурен бе, не го чака повече нищо добро, нищо хубаво... и изведнъж целият ужас на бъдещото му битие се стовари върху него и го премаза, той грубо отблъсна жената от себе си, тя все още нежно се усмихваше. Той замахна, тя се изсмя, и тогава... о, тогава, ураган от думи се надигна в душата му, ураган от обиди, от подтиснати сълзи и забравени рани... жената мълчеше и страх постепенно се промъкна в очите ѝ с широко разтворени зеници. Тя продължи да мълчи, но го чуваше, той знаеше, че го чува, тя трябваше да чуе всеки стон на парализирана му душа, но вместо това тя събра вещите си, погледна го бързо и само сви рамене преди вратата да се затвори с глухо щракване зад слабия ѝ, издължен гръб, в средата на който прешлените напомняха перлена огърлица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.